

# Соціально-Гуманітарні Науки Social and Human Sciences

Research areas: The Editorial Board, Contacts | Rejestracja czasopisma, Official documents, Foto | Video | Rules for Authors, Archive, Issues of the Journal | Volumes (Contentes) | Search | Login | [io.ua](#)

## Social and Human Sciences. Polish-Ukrainian scientific journal, 2018, Vol. 02 (18).

Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe / Соціально-Гуманітарні Науки, Польсько-український науковий журнал / Social and Human Sciences, Polish-Ukrainian scientific journal, 2018, Vol. 02 (18). - Available at: [https://sp-sciences.io.ua/s2631973/social\\_and\\_human\\_sciences\\_polish-ukrainian\\_scientific\\_journal\\_2018\\_vol\\_02\\_18](https://sp-sciences.io.ua/s2631973/social_and_human_sciences_polish-ukrainian_scientific_journal_2018_vol_02_18) (accessed 28 April 2018).

### SPIS TREŚCI / ЗМІСТ / CONTENTS

#### SPIS TREŚCI / ЗМІСТ

Дмитренко, Микола (2018). СОЦІАЛЬНА НАПРІГА ТА ЧИННИКИ СТРИМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ВИБУХУ. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe, № 02 (18). - Available at: <https://sp-sciences.io.ua/s2631972/dmytrenko-mykola-2018-social-tension-and-factors-inhibition-of-social-explosion-social-and-human-sciences-polish-ukrainian-scientific-journal-01-17> (accessed 28 April 2018).

Басалюк, Вічеслав (2018). СИНДРОМ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕПРИВАЦІЇ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe, № 02 (18). - Available at: <https://sp-sciences.io.ua/s2631971/basaliuk-viacheslav-2018-the-syndrom-of-social-deprivation-in-modern-society-social-and-human-sciences-polish-ukrainian-scientific-journal-01-17> (accessed 28 April 2018).

Андрусихин, Богдан, Гоцуляк, Володимир (2018). АНТРОПОЛОГІЧНО-ЦІНІСНІ ВИМІРИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ РАННЬОМОДЕРНОЇ УКРАЇНИ. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe, № 02 (18). - Available at: <https://sp-sciences.io.ua/s2631970/andrusykhyn-bohdan-gotsulyak-volodymyr-2018-antropological-value-dimension-of-the-study-of-political-thought-early-modern-ukraine-social-and-human-sciences-polish-ukrainian-scientific-journal-01-17> (accessed 28 April 2018).

Бортнікова, Анна (2018). УРЯД КЛЮЧНИКА В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ЛУЦЬКА У XV-XVI ст. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe, № 02 (18). - Available at: <https://sp-sciences.io.ua/s2631969/bortnikova-anna-2018-the-government-of-the-steward-in-the-lutsk-administration-system-in-the-15-th16th-century-social-and-human-sciences-polish-ukrainian-scientific-journal-01-17> (accessed 28 April 2018).

Ткач, Дмитро (2018). РОЛЬ СУБ'ЄКТИВНОГО ЧИННИКА У ЗОВНІШНІЙ ПОЛІТИЦІ УКРАЇНИ ЗА ЧАСІВ ПРЕЗИДЕНТА Л.Д. КУЧМИ. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe, № 02 (18). - Available at: <https://sp-sciences.io.ua/s2631968/tkach-dmytro-2018-role-of-subjective-factor-in-foreign-policy-of-ukraine-in-times-of-president-leonid-d-kuchma-social-and-human-sciences-polish-ukrainian-scientific-journal-01-17> (accessed 28 April 2018).

Партоленко, Ірина (2018). ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕТЕРМІНАНТІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe, № 02 (18). - Available at: <https://sp-sciences.io.ua/s2631967/partolenko-iryna-2018-theoretical-aspects-of-the-study-determination-of-informational-society-social-and-human-sciences-polish-ukrainian-scientific-journal-01-17> (accessed 28 April 2018).

Шпек, Віктор (2018). РЕВОЛЮЦІЙНІ ЗМІНИ ВИДАВНИЧОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ НА МЕЖІ ТИСЯЧОЛІТ. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie czasopismo naukowe, № 02 (18). - Available at: <https://sp-sciences.io.ua/s2631966/shpek-viktor-2018-revolutionary-changes-in-the-publishing-industry-of-ukraine-at-the-borders-of-the-millennium-social-and-human-sciences-polish-ukrainian-scientific-journal-01-17> (accessed 28 April 2018).

Касарчук, Валерія (2018). КОМУНІКАЦІЙНА ТЕМАТИКА В НАУКОВИХ ЖУРНАЛАХ З ІМПАКТ-ФАКТОРОМ. Nauki Społeczno-Humanistyczne, Polsko-ukraińskie

# Nauki Społeczno-Humanistyczne Соціально-Гуманітарні Науки Social and Human Sciences

Research areas. The  
Editorial Board. Contacts

Rejestracja czasopisma.  
Official documents. Foto

Video

Rules for Authors.  
Archive issues of the  
journal

Volumes  
(Contentes)

Search Login io.ua

Shpak, Viktor (2018). REVOLUTIONARY CHANGES IN  
THE PUBLISHING INDUSTRY OF UKRAINE AT THE  
BORDERS OF THE MILLENNIUM. Social and Human  
Sciences. Polish-Ukrainian scientific journal, 01 (17).

РЕВОЛЮЦІЙНІ ЗМІНИ ВИДАВНИЧОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ НА МЕЖІ ТИСЯЧОЛІТЬ

УДК 655.41(477)"1990":94(477)"1990"

**Шпак, Віктор,**

доктор історичних наук, доцент,  
Київський університет імені Бориса Грінченка, (Україна, Київ),  
Інститут журналістики,  
кафедра видавничої справи та редагування,  
професор,  
[victorshpak@ukr.net](mailto:victorshpak@ukr.net)

**АНОТАЦІЯ**

У статті автор ставить за мету проаналізувати зміни, що відбулися у видавничій галузі внаслідок науково-технічної революції в кінці XX – початку XXI століття і переходу країни від адміністративно-

## АНОТАЦІЯ

У статті автор ставить за мету проаналізувати зміни, що відбулися у видавничій галузі внаслідок науково-технічної революції в кінці XX – початку XXI століття і переходу країни від адміністративно-командної до ринкової економіки. У хронологічній послідовності зроблено аналіз техніко-технологічних, організаційно-структурних та економічних змін. Розглянуто механізми утворення нових видавничих структур, роль приватизаційних процесів як основних факторів впливу на процеси розвитку видавничого підприємництва. Зроблено висновки, що розвиток галузі, в основному, відбувається не внаслідок роздержавлення, а за рахунок нових підприємницьких структур; технічна революція привела не тільки до зміни технологій, а й змінила саму суть редакторської праці, започаткувала нові видавничі професії; мережева видавнича справа суттєво наблизила споживачів до видавців; новітні комп'ютерні технології з застосуванням нових способів друку почали новий етап книговидавничої історії.

**Ключові слова:** видавництво, комп'ютер, поліграфія, приватизація, редактор, підприємництво, редакційно-видавничий процес, кольоропроба, кольороподіл.

## Revolutionary changes in the publishing industry of Ukraine at the borders of the Millennium

**Shpak, Viktor,**

Doctor of Historical Sciences, docent,  
Borys Grinchenko University of Kyiv (Ukraine, Kyiv),  
Institute of Journalism,  
Department of Publishing and Editing,  
Professor,  
[victorshpak@ukr.net](mailto:victorshpak@ukr.net)

## REFERENCES

In the article, the author aims to analyze the changes that have taken place in the publishing industry due to the scientific and technological revolution in the late XX - early XXI century and the transition of the country from the administrative-command to the market economy. In the chronological sequence, an analysis of technical, technological, structural and economic changes was made. The mechanisms of formation of new publishing structures, the role of privatization processes as the main factors influencing the processes of development of publishing business are considered.

It is concluded that the development of the branch is mainly not due to privatization, but due to new business structures; the technical revolution led not only to the change of technology, but also changed the very essence of editorial work, initiated new publishing professions; network publishing activities has significantly brought consumers closer to publishers; the latest computer technologies with the use of new printing methods have begun a new stage in book publishing history.

**Key words:** publishing house, computer, printing, privatization, editor, entrepreneurship, editorial and publishing process, color proofing, color separation.

Рівень розвитку видавничої справи, її пріоритетність багато в чому визначають престиж країни у світі. Сьогодні неможливо уявити цивілізовану державу без потужного книговидання, яке є частиною його



Рівень розвитку видавничої справи, її пріоритетність багато в чому визначають престиж країни у світі. Сьогодні неможливо уявити цивілізовану державу без потужного книговидання, яке є частиною його інформаційного простору і відіграє важливу роль у формуванні культури, духовності, різнобічного світогляду, самосвідомості нації. Воно було і залишається джерелом знань і ефективним засобом його передачі. У розвинених країнах видавнича справа як різновид підприємницької діяльності є одним з найпопулярніших і комерційно доцільних. Саме такі надії мали і молоді українські видавці-бізнесмени, і досвідчені директори державних видавничих комбінатів. Перші роки існування незалежної держави підтверджували їх очікування – поліграфічні підприємства були «завалені» видавничими замовленнями, а виготовлена продукція миттєво продавалася. Але так було недовго. Вже тоді було зрозуміло, що осмислене використання потужного потенціалу книги можливо тільки при наявності виваженої, логічної і послідовно вибудованої в часі цілісної стратегії розвитку видавничої справи. На жаль, цього зроблено не було. Не маючи єдиної основи і чітко окресленої перспективи, численні законодавчі акти, які приймалися владою протягом всіх років незалежності, не змогли істотно вплинути на стан вітчизняного книговидання і кардинально його поліпшити.

Аналізу тенденцій розвитку підприємництва у видавничо-поліграфічній галузі України присвятили свої роботи О. Афонін, В. Бебик, Ю. Бондар, Б. Дурняк, Г. Глотова, А. Мельников, Р. Машталер, І. Михайлин, І. Олиференко, М. Сенченко, М. Тимошик, В. Шляхетко, А. Штангрет та інші фахівці галузі. Однак, швидкоплинні соціально-політичні та техніко-технологічні зміни, що відбуваються в країні актуалізують проблеми галузі і змушують вчених до аналізу та виявлення причин існуючого стану справ і пошуку шляхів їх подолання.

У статті автор ставить за мету проаналізувати зміни, що відбулися в галузі внаслідок науково-технічної революції в кінці XX століття і переходу країни від планової економіки до ринкової.

За часів СРСР всі видавництва були державними. Держава жорстко планувала і контролювала всі процеси, що відбувалися в галузі. У 1966–1985 рр. випуск книжкових видань в Україні здійснювали 24 видавництва [3]. В кінці 80-х книги випускали 26 видавництв, як державних, так і громадських організацій (Молодь», «Наукова думка», «Радянський письменник»), 51 головна організація, яким були надані видавничі права, 25 редакційно-видавничих відділів облполіграфвидавців. Це були великі підприємства, які володіли монополією на видавничу діяльність [2, с. 129].

Ситуація почала змінюватися з введенням у країні перших демократичних перетворень як у сфері політики, так і економіки. Кардинальні зрушення відбулися з проголошенням незалежності. У 2000 р вже працювали 35 видавництв і видавничих організацій державної форми власності і 367 видавництв і видавничих організацій інших форм власності, а в 2002 р – відповідно, 48 і понад 1200 видавництв [3]. Станом на 01.09.2017 р. до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції внесено 6 220 суб'єктів видавничої справи. 1779 – суб'єкта видавничої справи займаються лише видавничою діяльністю, 680 – виготовленням видавничої продукції; 410 – її поширенням. Решта суб'єктів видавничої справи поєднують 2–3 види діяльності, а саме: 1018 суб'єктів видавничої справи займаються видавничою діяльністю і виготовленням видавничої продукції, 882 – видавничою діяльністю і розповсюдженням видавничої продукції, 34 – виготовленням і розповсюдженням видавничої продукції, 1417 – видавничою діяльністю, виготовленням і розповсюдженням видавничої продукції [5].

Рівень розвитку видавничої справи, її пріоритетність багато в чому визначають престиж країни у світі. Сьогодні неможливо уявити цивілізовану державу без потужного книговидання, яке є частиною його інформаційного простору і відіграє важливу роль у формуванні культури, духовності, різнобічного світогляду, самосвідомості нації. Воно було і залишається джерелом знань і ефективним засобом його передачі. У розвинених країнах видавнича справа як різновид підприємницької діяльності є одним з найпопулярніших і комерційно доцільних. Саме такі надії мали і молоді українські видавці-бізнесмени, і досвідчені директори державних видавничих комбінатів. Перші роки існування незалежної держави підтверджували їх очікування – поліграфічні підприємства були «завалені» видавничими замовленнями, а виготовлена продукція миттєво продавалася. Але так було недовго. Вже тоді було зрозуміло, що осмислене використання потужного потенціалу книги можливо тільки при наявності виваженої, логічної і послідовно вибудованої в часі цілісної стратегії розвитку видавничої справи. На жаль, цього зроблено не було. Не маючи єдиної основи і чітко окресленої перспективи, численні законодавчі акти, які приймалися владою протягом всіх років незалежності, не змогли істотно вплинути на стан вітчизняного книговидання і кардинально його поліпшити.

Аналізу тенденцій розвитку підприємництва у видавничо-поліграфічній галузі України присвятили свої роботи О. Афонін, В. Бебик, Ю. Бондар, Б. Дурняк, Г. Глотова, А. Мельников, Р. Машталер, І. Михайлин, І. Олиференко, М. Сенченко, М. Тимошик, В. Шляхетко, А. Штангрет та інші фахівці галузі. Однак, швидкоплинні соціально-політичні та техніко-технологічні зміни, що відбуваються в країні актуалізують проблеми галузі і змушують вчених до аналізу та виявлення причин існуючого стану справ і пошуку шляхів їх подолання.

У статті автор ставить за мету проаналізувати зміни, що відбулися в галузі внаслідок науково-технічної революції в кінці XX століття і переходу країни від планової економіки до ринкової.

За часів СРСР всі видавництва були державними. Держава жорстко планувала і контролювала всі процеси, що відбувалися в галузі. У 1966–1985 рр. випуск книжкових видань в Україні здійснювали 24 видавництва [3]. В кінці 80-х книги випускали 26 видавництв, як державних, так і громадських організацій (Молодь», «Наукова думка», «Радянський письменник»), 51 головна організація, яким були надані видавничі права, 25 редакційно-видавничих відділів облполіграфвидавців. Це були великі підприємства, які володіли монополією на видавничу діяльність [2, с. 129].

Ситуація почала змінюватися з введенням у країні перших демократичних перетворень як у сфері політики, так і економіки. Кардинальні зрушення відбулися з проголошенням незалежності. У 2000 р вже працювали 35 видавництв і видавничих організацій державної форми власності і 367 видавництв і видавничих організацій інших форм власності, а в 2002 р – відповідно, 48 і понад 1200 видавництв [3]. Станом на 01.09.2017 р. до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції внесено 6 220 суб'єктів видавничої справи. 1779 – суб'єкта видавничої справи займаються лише видавничою діяльністю, 680 – виготовленням видавничої продукції; 410 – її поширенням. Решта суб'єктів видавничої справи поєднують 2–3 види діяльності, а саме: 1018 суб'єктів видавничої справи займаються видавничою діяльністю і виготовленням видавничої продукції, 882 – видавничою діяльністю і розповсюдженням видавничої продукції, 34 – виготовленням і розповсюдженням видавничої продукції, 1417 – видавничою діяльністю, виготовленням і розповсюдженням видавничої продукції [5].



Рівень розвитку видавничої справи, її пріоритетність багато в чому визначають престиж країни у світі. Сьогодні неможливо уявити цивілізовану державу без потужного книговидавництва, яке є частиною його інформаційного простору і відіграє важливу роль у формуванні культури, духовності, різнобічного світогляду, самосвідомості нації. Воно було і залишається джерелом знань і ефективним засобом його передачі. У розвинених країнах видавнича справа як різновид підприємницької діяльності є одним з найпопулярніших і комерційно доцільних. Саме такі надії мали і молоді українські видавці-бізнесмени, і досвідчені директори державних видавничих комбінатів. Перші роки існування незалежної держави підтверджували їх очікування – поліграфічні підприємства були «завалені» видавничими замовленнями, а виготовлена продукція миттєво продавалася. Але так було недовго. Вже тоді було зрозуміло, що осмислене використання потужного потенціалу книги можливо тільки при наявності виваженої, логічної і послідовно вибудованої в часі цілісної стратегії розвитку видавничої справи. На жаль, цього зроблено не було. Не маючи єдиної основи і чітко окресленої перспективи, численні законодавчі акти, які приймалися владою протягом всіх років незалежності, не змогли істотно вплинути на стан вітчизняного книговидавництва і кардинально його поліпшити.

Аналізу тенденцій розвитку підприємництва у видавничо-поліграфічній галузі України присвятили свої роботи О. Афонін, В. Бебик, Ю. Бондар, Б. Дурняк, Г. Глотова, А. Мельников, Р. Машталер, І. Михайлин, І. Олиференко, М. Сенченко, М. Тимошик, В. Шляхетко, А. Штангрет та інші фахівці галузі. Однак, швидкоплинні соціально-політичні та техніко-технологічні зміни, що відбуваються в країні актуалізують проблеми галузі і змушують вчених до аналізу та виявлення причин існуючого стану справ і пошуку шляхів їх подолання.

У статті автор ставить за мету проаналізувати зміни, що відбулися в галузі внаслідок науково-технічної революції в кінці XX століття і переходу країни від планової економіки до ринкової.

За часів СРСР всі видавництва були державними. Держава жорстко планувала і контролювала всі процеси, що відбувалися в галузі. У 1966–1985 рр. випуск книжкових видань в Україні здійснювали 24 видавництва [3]. В кінці 80-х книги випускали 26 видавництв, як державних, так і громадських організацій (Молодь», «Наукова думка», «Радянський письменник»), 51 головна організація, яким були надані видавничі права, 25 редакційно-видавничих відділів облполіграфвидавців. Це були великі підприємства, які володіли монополією на видавничу діяльність [2, с. 129].

Ситуація почала змінюватися з введенням у країні перших демократичних перетворень як у сфері політики, так і економіки. Кардинальні зрушення відбулися з проголошенням незалежності. У 2000 р вже працювали 35 видавництв і видавничих організацій державної форми власності і 367 видавництв і видавничих організацій інших форм власності, а в 2002 р – відповідно, 48 і понад 1200 видавництв [3]. Станом на 01.09.2017 р. до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції внесено 6 220 суб'єктів видавничої справи. 1779 – суб'єкта видавничої справи займаються лише видавничою діяльністю, 680 – виготовленням видавничої продукції; 410 – її поширенням. Решта суб'єктів видавничої справи поєднують 2–3 види діяльності, а саме: 1018 суб'єктів видавничої справи займаються видавничою діяльністю і виготовленням видавничої продукції, 882 – видавничою діяльністю і розповсюдженням видавничої продукції, 34 – виготовленням і розповсюдженням видавничої продукції, 1417 – видавничою діяльністю, виготовленням і розповсюдженням видавничої продукції [5].

Говорячи про нову техніку і технології, не можна не сказати про підприємства, які все це втілюють в життя. Статистичні дані свідчать про те, що приватизаційні процеси фактично обійшли видавців. Розвиток галузі відбувався, в першу чергу, через створення нових видавничих і поліграфічних підприємств. Лівову частку серед них складають підприємницькі структури з приватною формою власності. Частка цих підприємств в загальній структурі видавничих підприємств склала 85,3 %, а у структурі поліграфії – 88,9 %. У загальній кількості суб'єктів господарювання у видавничій справі малі підприємницькі структури займають понад 94 %, а у поліграфічній діяльності – понад 91 % [1, с. 221-222].

Шукаючи шляхів дальшого розвитку економічно перспективного бізнесу, багато компаній вторглися в нову для них сферу діяльності, вкладаючи величезні кошти у виробництво електронної комерційної видавничої продукції. Видавничий процес, у цьому випадку, складається з трьох основних компонентів: наявності тексту – необробленої інформації, проведення комплексу робіт за допомогою технічних засобів і технологій обробки тексту, управління ним і організацією доступу до нього через Інтернет та кваліфікований персонал, здатний виконати ці процеси максимально ефективно. Чимало видавництв готують і передають електронну інформацію кінцевим користувачам, але доступ до неї обмежений. Тепер мова йде про «мережеву видавничу справу» як інтегрований процес створення електронної інформації з різними формами її уявлення для кінцевих користувачів.

Нині мережевою видавничою діяльністю займаються комерційні підприємства, наукові й навчальні установи, відомчі підприємства та приватні підприємці. У майбутньому кожен зможе стати мережевим видавцем, і видавнича діяльність буде більше спрямована на розширення інформації, ніж на її «проштовхування» на споживчому ринку, оскільки Інтернет усунув перешкоди на шляху поширення електронної інформації, пов'язавши сотні мільйонів видавців і користувачів мережі один з одним. Ефективність і гнучкість роботи в мережі дадуть змогу знизити собівартість видавничої продукції, задовольнити потреби замовників і стануть джерелом нових грошових вливань у розвиток видавничого бізнесу. Споживачі матимуть доступ до потрібних інформаційних ресурсів у будь-який час, у будь-якому місці, на зручному для користування пристрої в інтерактивному режимі з високоякісною візуалізацією та озвученням інформації. Мережеві видавництва матимуть змогу одержувати доходи від нового виду діяльності, такого як видання електронних книг, створення сервісних служб для продажу інформації за запитами, розширення можливостей її персоналізації. Швидка доставка видавничої продукції на ринок прискорить повернення ринкових інвестицій. Видавництва зможуть понизити витрати за рахунок можливості повторного використання інформаційних даних без потреби знову створювати їх тощо. Електронна інформація стає дедалі більш затребуваною суспільством.

#### Висновки.

Видавнича справа відіграє важливу роль у загальній трансформації нашого життя, розбудові національного інформаційного простору. Розвиток галузі, в основному, відбувається не внаслідок роздержавлення, а за рахунок нових підприємницьких структур; технічна революція призвела не тільки до зміни технологій, а й змінила саму суть редакторської праці, започаткувала нові видавничі професії; започаткована мережева видавнича справа суттєво наблизила споживачів до видавців; новітні комп'ютерні технології з застосуванням нових способів друку розпочали новий етап книговидавничої історії. Системні та послідовні кроки української влади, щодо підтримки галузі, можуть стати запорукою позитивних зрушень.



книговидавничої історії. Системні та послідовні кроки української влади, щодо підтримки галузі, можуть стати запорукою позитивних зрушень.

#### Список використаних джерел та літератури:

1. Базиліук В. Дослідження напрямків трансформації видавничо-поліграфічної галузі в умовах ринкових перетворень в Україні // Вісник Хмельницького національного університету. 2009. - № 4. - С. 221-224.
2. Бебик В. Інформаційно-комунікаційний менеджмент у глобальному суспільстві: психологія, технології, техніка публік релейшнз. М.: МАУП, 2005. - 440 с.
3. Видавнича справа [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [http://comin.kmu.gov.ua/control/publish/article/main?Art\\_id=34096&cat\\_id=34095.\(3.07.2017\)](http://comin.kmu.gov.ua/control/publish/article/main?Art_id=34096&cat_id=34095.(3.07.2017)).
4. Інформація про стан вітчизняного видавничо-поліграфічного комплексу України [Електронний ресурс]. URL: [http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?Art\\_id=35703&cat\\_id=79677\(23.07.2017\)](http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?Art_id=35703&cat_id=79677(23.07.2017)).
5. Узагальнені дані Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції [Електронний ресурс]. URL: [http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/printable\\_article?art\\_id=79538\(1.07.17\)](http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/printable_article?art_id=79538(1.07.17)).
6. Тимошик М. Історія видавничої справи / М Тимошик. - К.: Наша культура і наука. 2007. - 496 с.
7. Тимошик М. Видавнича справа в Україні на сучасному етапі: тенденції, проблеми / М Тимошик. - К.: Інститут журналістики, 2002. - 24 с.

#### REFERENCES:

1. Bazylyuk, V. (2009). Doslidzhennya napryamkiv transformatsiyi vydavnycho-polihrafichnoyi haluzi v umovakh rynkovykh peretvoren v Ukraini. Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu. № 4, S. 221-224.
2. Bebyk, V. (2005). Informatsiyno-komunikatsiynyy menedzhment u hlobalnomu suspilstvi: psykholohiya, tekhnolohiyi, tekhnika pablik ryleyshnz. Kyiv: MAUP. - 440 s.
3. Vydavnycha sprava. - Available at: [http://comin.kmu.gov.ua/control/publish/article/main?Art\\_id=34096&cat\\_id=34095\(3.07.2017\)](http://comin.kmu.gov.ua/control/publish/article/main?Art_id=34096&cat_id=34095(3.07.2017)).
4. Informatsiya pro stan vitchyznyanoho vydavnycho-polihrafichnoho kompleksu Ukrainy.- Available at: [http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?Art\\_id=35703&cat\\_id=79677.\(23.07.2016\)](http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?Art_id=35703&cat_id=79677.(23.07.2016)).
5. Uzahalneni dani Derzhavnoho reyestru vydavtsiv, vyhotivnykiv i rozpovsyudzhuvachiv vydavnychoyi produktsiyi. - Available at: [http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/printable\\_article?art\\_id=79538\(1.07.17\)](http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/printable_article?art_id=79538(1.07.17)).
6. Tymoshyk, M. (2007). Istoriya vydavnychoyi spravy. Kyiv: Nasha kultura i nauka. - 496 s.
7. Tymoshyk, M. (2007). Vydavnycha sprava v Ukraini na suchasnomu etapi: tendentsiyi, problemy. Kyiv: Instytut zhurnalistyky. - 24 s.

Обновлен 04 мая 2018. Создан 28 апр 2018

